

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.257/2012/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év október hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 12.Fk.267/2010/30. számú ítéletét II. r. és III. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

A II. r. és III. r. vádlottak terhére megállapított, társtettesként elkövetett testi sértés büntetét [Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulata] társtettesként elkövetett emberölés büntette kísérleteként minősíti [Btk. 166. § (1) bekezdése].

A II. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát egyaránt 5 (öt) évre súlyosítja.

A II. r. vádlott lakcíme:

1. sértett magánfél polgári jogi igényének az érvényesítését egyéb törvényes útra utasítottnak tekinti.

Az elsőfokú bíróság ítéletét II. r. és III. r. vádlottakkal szemben egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 13.060,- (tizenháromezer-hatvan) forint bünygyi költséget III. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Balassagyarmati Törvényszék a 2012. év március hó 29. napján kihirdetett 12.Fk.267/2010/30. számú ítéletével II. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette[Btk. 170. § (1) és (5) bekezdése I. fordulata], testi sértés büntette

[Btk. 170. § (1) és (2) bekezdése] és 2 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntette [Btk. 195. § (1) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

A III. r. vádlottat társtettesként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 170. § (1) és (5) bekezdése I. fordulata] miatt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett a bűnjelek elkobzásáról, illetve a lefoglalás megszüntetéséről és kiadásról.

Kötelezte a vádlottakat részben külön-külön, részben pedig egyetemlegesen az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a II. r. vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, míg a II. és III. r. vádlottak, valamint védőik enyhítésért jelentettek be fellebbezést. Az ítélet a fiatalkorú I. r. vádlottal szemben első fokon jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.717/2012. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Az átiratban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a szükséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat helytállóan értékelte és az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Ellenben a megállapított tényállást részben megalapozatlannak, hiányosnak tartotta. Ez a megalapozatlanság azonban az elsőfokú ítélet indokolási részéből a történeti tényállásba történő átemeléssel orvosolható.

Ennek megfelelően az ítélet 33. oldalán a harmadik bekezdésből a tényállásba emelését indítványozta annak, hogy a vádlottak által megvalósított együttes, eszközökkel történő bántalmazás nagy erővel történt. Legalább három olyan erőbehatás érte 1. sértett koponyáját, amely töréses sérüléshez vezetett. Egy, kettő, vagy valamennyi erőbehatás következtében agysérülések jöttek létre, amelyek közvetlen életveszélyes állapotot eredményeztek.

Az ítélet 31. oldal utolsó és a 32. oldal első bekezdéséből pedig indítványozta átemelni azt, hogy a jobb homlok, illetve a szemtájéki sérüléseket nagyobb erejű rúgás is létrehozhatta. A sérülések alapján azok elszenvedésének testhelyzete nem állapítható meg.

A 42. oldal utolsó, a 43. oldal első és a 44. oldal első bekezdéséből átemelni indítványozta azt, hogy a II. r. vádlott gyermekei, az I. r. vádlott 17 éves, gyermekkorú 1. személy pedig 12 éves volt a bűncselekmény elkövetése idején.

Gyermekekori 1. személy végigélte, végignézte az eseményeket és ez a II. r. vádlott részéről megnyilvánult szülői magatartás a morális fejlődésére volt kihatással.

A II. r. vádlottnak meg volt a lehetősége arra, hogy fiai részvételét, illetve a jelenlétét a bűncselekmény elkövetésénél megakadályozza, de ezt nem tette, sőt az I. r.

vádlottat az elkövetésre bízta. II. r. vádlott ezzel a magatartásával a nevelési kötelezettségét a fiaival szemben súlyosan megszegte.

Mindezen kiegészítésekkel a tényállást megalapozottnak és a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Ezen tényállásból okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak a bűnösségére, és a cselekményeket is törvényesen minősítette.

Feltárta a büntetés kiszabása során figyelembe veendő enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban a II. r. vádlott esetében azokat nem tényleges súlyuknak megfelelően értékelte. Ezért szükségesnek tartotta a II. r. vádlott büntetésének súlyosítását.

Jelezte továbbá, hogy a rendelkező részből kimaradt 1. sértett magánfél polgári jogi igényének egyéb törvényes útra utasítása. Ez a hiányosság az iratok, illetve az ítélet 47. oldal harmadik bekezdésében írtak alapján pótolható.

Mindezek alapján indítványozta a fellebbviteli főügyészség, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet változtassa meg nyilvános ülésen, a II. r. vádlott fő-, és mellékbüntetését súlyosítsa, továbbá az ítélet rendelkező részét egészítse ki az említett polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításával. Az ügyész bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A II. r. vádlott védője írásban benyújtott fellebbezésében bizonyítási indítványt terjesztett elő a vád tárgyává tett cselekmény előzményének tekinthető lopási cselekményre vonatkozóan, továbbá az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A nyilvános ülésen a II. r. vádlott védője kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzott büntetést szabott ki a II. r. vádlottal szemben, melynek lényeges enyhítése indokolt. Álláspontja szerint a rendőrség nem járt el megfelelően. Először a sértettek támadták a vádlotti lakást, és amikor a rendőrök elmentek, hiába kértek intézkedést a vádlottak. Ők csak védekeztek és az emiatti hirtelen felindulás eredményezte a bűncselekmény elkövetését, emiatt lépték át a jogos védelem határát.

A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen kifejtette, hogy a vádlott az elkövetéskor még fiatal felnőtt volt. Előadta ő is, hogy az ügynek voltak előzményei, a vádlottak a jogos védelmi helyzeten terjeszkedtek túl. Kiemelte még a sértetti megbocsátást, és hangsúlyozta, hogy az eset 5 év történt, azóta a III. r. vádlott normális életet él.

Mindezek alapján arra tett indítványt, hogy a kiszabott szabadságvesztést büntetést a másodfokú bíróság függessze fel, az is kellő mértékben visszatartaná a III. r. vádlottat a bűnelkövetéstől.

A II. r. vádlott utolsó szó jogán kifejtette, hogy megváltozott az élete az 5 év alatt, munkahelyéről elküldték. Álláspontja szerint amennyiben a rendőri intézkedés rendben megtörténik, akkor nem valósult volna meg ez a cselekmény.

Elmondta a II. r. vádlott, hogy időközben a sértettel kibékültek, illetve azt, hogy ilyen sérüléseket nem okozott, ennyi szabadságvesztés büntetést nem érdemel emiatt.

A III. r. vádlott szintén úgy nyilatkozott, hogy megváltozott az élete, a sértett megbocsátott neki.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, de figyelemmel a Be. 349. § (1) bekezdésében foglaltakra az ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett II. és III. r. vádlottakra vonatkozó részét bírálta felül. Emellett tekintettel volt arra, hogy a III. r. vádlott vonatkozásában, mivel a terhére nem jelentettek be fellebbezést, beállt a súlyosítási tilalom.

Megállapította, hogy a Balassagyarmati Törvényszék eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit betartotta, rendkívül alapos bizonyítást vett fel, az ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, így a cselekmény előzményeit érintően is a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta. A beszerzett bizonyítékokat külön-külön és együttesen is értékelte, összevetette és az ügy jellegéhez igazodóan, az egyes történésekhez csoportosítva vette számba a bizonyítékokat, a logika szabályait is betartva. Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelése, mérlegelése részletes, alapos, iratszerű, és kellően megindokolt volt, amellyel a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Az egyébként részletesen megállapított tényállás kisebb mértékben kiegészítendő az iratok tartalma, továbbá a másodfokú eljárásban a vádlottak által közöltek alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnak:

- II. r. vádlott jelenleg szociális segélyt kap, az összege 22.800,- forint, vagyona nincsen, havi 10.000,- forint tartásdíjat fizet (a másodfokú eljárásban előadottak alapján).
- III. r. vádlott 2013. év május hó 25. napjától 2013. év október hó 24. napjáig segédmunkásként dolgozik, havi jövedelme bruttó 75.500,- forint. Egy kiskorú gyermeke van, élettársa jelenleg a második gyermekkel várandós (a másodfokú eljárásban előadottak alapján).
- 1. sértett koponyacsont töréses sérüléseit legalább egy, legfeljebb három nagy erejű erőbehatás okozta (az ítélet indokolásából a tényállásba átemelve).
- A II. r. vádlott gyermekei, fiatalok I. r. vádlott a cselekmény idején 17 éves, gyermekkorú 1. személy pedig 12 éves volt (gyk. 1. személy 1996. év június 30. napján született). Gyk. 1. személy végigélte, végignézte az eseményeket, ez a II. r. vádlott részéről megnyilvánult szülő magatartás a morális fejlődésére volt kihatással, továbbá a II. r. vádlottnak meg volt lehetősége

arra, hogy fiai részvételét, illetve a jelenlétét a bűncselekmény elkövetésénél megakadályozza, de ezt nem tette, sőt az I. r. vádlottat az elkövetésre bízta. II. r. vádlott ezzel a magatartásával a nevelési kötelezettségét a fiaival szemben súlyosan megszegte (az ítélet indokolásából a tényállásba átemelve).

Ezen kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A II. r. vádlott védője indítványozta a Balassagyarmati Rendőrkapitányság 12020-837/2008.bü. számú iratainak beszerzését, e bizonyítási indítványt az Ítéltábla elutasította, mert a vádlottak sérelmére elkövetett vagyon elleni bűncselekmény miatt indult nyomozás irataitól nem várható érdemi bizonyíték a későbbi eseményekkel kapcsolatban.

A törvényszék az így megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és az 1. sértett sérelmére elkövetett cselekmény kivételével törvényes a cselekmények jogi minősítése is.

A Balassagyarmati Törvényszék e bűncselekmény jogi indokolásakor is valamennyi tárgyi és alanyi körülményt számba vette és ezen indokolás lényegében a - végkövetkeztetést kivéve - helytálló.

A testi sértés, illetve az emberölés elhatárolása kapcsán az alábbiakat emeli ki az ítéltábla:

A vádlottak bántalmazásra irányuló szándéka nem volt kétséges, az az irányadó történeti tényállás szerint kifejezetten kitartó volt, a vádlottak nem hagytak fel a sértett üldözésével (több helyszínen keresztül), amíg utol nem érték. A vádlottak eszközei, amelyekkel felfegyverkeztek - szívlapát, baseballütő (vagy ahhoz hasonló tárgy), balta - kétség kívül adott erő és irányultság mellett az élet kioltására alkalmas eszközök. Ehhez képest a vádlottak azokat ekként is használták, azaz nagy erővel ütöttek és (egyebek mellett) a sértett fejét támadták azokkal.

Amikor a sértettet utolérték, akkor a „Most megvan a szemétláda”, „Meg fogsz döglenni” kifejezések is elhangzottak és eközben szándékegységben, testszerte, intenzíven, köztük a fejtájékot nagy erővel támadva, bántalmazták a sértettet. Kétség kívül abbahagyták a sértett bántalmazását mielőtt „agyonverték volna” - valaki szólta, hogy hagyják abba - azonban azt is figyelembe kell venni, hogy a bántalmazás közben a sértett eszméletét is veszítette. Amikor a vádlottak felhagytak a bántalmazással, eltávoztak, közömbösek maradtak aziránt, hogy a sértettel mi történik, holott ahogyan az elsőfokú bíróság azt rögzítette „különösebb anatómiai ismereteket nem igényel annak a felismerése, hogy a fej, és azon belül az agy az emberi test egyik központi szerve, az annak védelmére szolgáló koponya durva bántalmazása az agy sérülését eredményezheti, amely adott esetben halálhoz is vezet. Bántalmazás közben a vádlottak már többször idézett kijelentései is arra

utalnak, hogy tudatuk átfogta a súlyos sérülés keletkezésének a lehetőségét." Ehhez képest a halálos eredményhez vezető okfolyamat is megindult és nem a vádlottakon múltott annak elmaradása, azt az időben történő szakszerű orvosi ellátásnak köszönheti a sértett.

Mindebből viszont az következik, hogy legfeljebb az kérdőjelezhető meg, hogy a vádlottak szándéka kifejezetten a sértett megölésére irányult volna (egyenes szándék), azonban az nem, hogy a cselekményük lehetséges következményét előre látták, felismerték és ezen következménybe legalábbis belenyugodtak. Erre tekintettel az eshetőleges szándékuk az élet elleni cselekményre és nem a testi sértésre vonatkozóan állapítható meg.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a II. és III. r. vádlottak terhére megállapított társtettesként elkövetett testi sértés büntetést, társtettesként elkövetett emberölés büntetése kísérleteként minősítette [Btk. 166. § (1) bekezdés].

A további bűncselekmények tekintetében az elsőfokú bíróság jogi indokolása ugyancsak alapos és megállapításait tekintve teljes mértékben helytálló, ezért azt szükségtelen bármivel is kiegészíteni.

A törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket alapvetően helyesen számba vette, azt mindössze annyival szükséges pontosítani, hogy a III. r. vádlott esetében enyhítő körülmény az, hogy a cselekmény elkövetésekor fiatal felnőtt volt, továbbá az, hogy egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, illetve élettársa várandós a második gyermekükkel. Mindkét vádlott javára értékelendő a további időmúlás. Emellett szintén enyhítő körülményként kell értékelni azt, hogy az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradt, bár kisebb súllyal, tekintettel arra, hogy a kísérlet befejezett és közeli volt.

Mindkét fellebbezéssel érintett vádlott esetében súlyosbodott a terhükre rótt cselekmény minősítése, a kiszabható szabadságvesztés mértéke. Erre is tekintettel a II. r. vádlottal szemben, akinek a terhére az ügyész fellebbezést jelentett be, feltétlen indokolt a kiszabott büntetés súlyosítása. Figyelemmel azonban valamennyi bűnösségi körülményre, az ítéltábla a szabadságvesztés mértékét az élet elleni bűncselekmény törvényi minimumában állapította meg.

A III. r. vádlott esetében, tekintettel a súlyosítási tilalomra, az ítéltábla érintetlenül hagyta az első fokon kiszabott büntetést, megjegyezve azt, hogy az a III. r. vádlott korlátozott beszámítási képességének a büntetés kiszabását érintő következményét tekintve - Btk. 24. § (2) bekezdés, Btk. 87. § (4) bekezdés - törvényes.

A Fővárosi Ítéltábla vizsgálta azt is, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskori jogszabály kedvezőbb a vádlottak számára.

Tekintettel arra, hogy a jelenleg hatályos Btk. értelmében a büntetés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó, az ítéltábla főszabályként érvényesülően az elkövetéskori jogszabályt alkalmazta.

A II. r. vádlott a nyilvános ülésen új lakcímet jelentett be, ezért ezt feltüntette az ítélet tábla a rendelkező részben.

Az elsőfokú bíróság az ítélet rendelkező részében elmulasztotta feltüntetni a polgári jogi igényről történő döntését, azonban az ítélet indokolásában az a törvényi szabályozásnak megfelelően megtalálható, ezért az ítélet tábla azt pótolta.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítélet tábla a kifejtettekre tekintettel a Balassagyarmati Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére a III. r. vádlottat kötelezte az ítélet tábla a Be. 338. § (1) bekezdése és a Be. 381. § (1) bekezdése alapján.

, 2013. év október hó 22. napján

. Rédei Géza s.k.	Bartkó Levente s.k.	Sárecz Szabina Martina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 12.Fkf.267/2010/30. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.257/2012/10. számú ítéletében foglalt változtatás mellett II. r. és III. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható!

Budapest, 2013. év október hó 22. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: